

rechter», zei ze in zich zelven, «die daar met de groote pruik».

De rechter, moet je weten, was de Koning en daar hij op de pruik zijn kroon droeg (kijk maar naar de plaat tegenover het titelblad, als je wilt weten, hoe hij dat deed), scheen hij heelemaal niet op zijn gemak. Zeer zeker stond het hem niet goed.

«En dat is de bank der gezworenen», dacht Alice, «en die twaalf schepsels» (ze moest wel zeggen «schepsels», omdat sommige onder hen viervoetige dieren, andere vogels waren) zijn, naar ik vermoed, de gezworenen». Ze zei dit laatste woord twee of drie maal in zich zelve en wel met zekeren trots, want ze meende en met recht, dat slechts zeer weinig meisjes van haar leeftijd er de beteekenis van zouden weten.

De twaalf gezworenen zaten allen druk op leien te schrijven. «Wat voeren ze uit?» fluisterde Alice den Griffioen toe. «Ze kunnen toch niets te schrijven hebben vóór het proces is begonnen».

«Ze schrijven hun namen op», fluisterde de Griffioen, «omdat ze bang zijn, dat ze die vergeten zullen vóór het proces is afgelopen».

«Domme schepsels!» begon Alice op luiden,

verontwaardigden toon, doch ze hield plotseling op, want het Witte Konijn riep: «Stilte in de rechtszaal!» en de Koning zette zijn bril op om te zien, wie er sprak.

Alice kon heel gemakkelijk zien, dat al de gezworenen «domme schepsels!» op hun lei schreven en ze kon zelfs waarnemen, dat een van hen niet wist, hoe hij «domme» moest spellen en daarom dit woord overschreef van de lei van zijn buurman. «Daar zal me wat moois op die leien staan, als het proces is afgelopen!» dacht Alice.

Een der gezworenen had een griffel, die kraste. Dit kon Alice natuurlijk niet uitstaan. Ze wist achter hem te komen en zag spoedig de kans schoon, om hem den griffel af te nemen. Ze deed dit zoo snel, dat de arme kleine gezworene ('t was Kees de Hagedis) totaal niet begreep, waar zijn eigendom gebleven kon zijn. Na er een poosje naar gezocht te hebben, ging hij daarom maar verder schrijven met zijn vinger, doch dit gaf niet veel, daar het geen sporen naliet op de lei.

«Heraut, lees de acte van beschuldiging voor!» zei de Koning.

Hierop gaf het Witte Konijn drie stooten op de trompet, ontrolde het perkament en las als volgt: